

အခန်း (၃)

အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သော ကျွဲထီးကြီးတစ်ကောင်၏ အရိုး၊ အသား နှင့် သားရေ အားလုံးအပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ချိန်ကြည့်ပါက ပေါင် နှစ်ထောင်နီးပါးမျှ အလေးချိန်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။

အခုလို အသေကောင်တစ်ကောင်အဖြစ် မြေပြင်ထက် ခြေပစ် လက်ပစ် လဲကျနေသည့်အခါတွင်မူကား မြင်ရသူများ၏ မျက်စိတွင် အကောင်သိပ်မကြီးဟု ထင်ရ၏။ တကယ်တော့လည်း အခုလို အသက် ကင်းမဲ့နေချိန်တွင် ကျွဲကြီးတစ်ကောင်၏ ခွန်အားနှင့် လှုပ်ရှားနိုင်သော စွမ်းအားများကလည်း ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်ရာ ပို၍ အမြင်သေးစရာ ဖြစ်နေ သည်။

ယခင်တစ်ချိန်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်ခဲ့သော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အားလုံးမှာလည်း အသက်ကုန်ဆုံးသွားချိန်မှစ၍ ပျက်သုဉ်းကုန်ပြီဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် ဘဝတစ်ခု ဖြစ်၍ ထိုကျွဲသည် အခြားသတ္တဝါတစ်ဦး၏ ဘဝအခြေခံတစ်ခုဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ကျွဲသည် အစာဖြစ်၏။ အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လို လုပ်၍ စားရမည်ကို သိခဲ့ပါမူ ကျွဲ၏ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းကို စားလို့ရနိုင်ကြောင်း သိလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ကျွဲ၏ အရိုးများနှင့် ခွာများကို ထုချေပြီး ပြုတ်ပါက လူ့အသက်ကို အထောက်အကူပြုနိုင်သည့် အဆီတစ်မျိုး ရရှိနိုင်သည်။ ကျွဲသွေးကို ခဲသွားသည်အထိ ချက်လိုက်ပါက အလွန်အရသာရှိသည့် ကျွဲသွေးခဲကို ရနိုင်သည်။

အဆုတ်များကို အခြောက်လှမ်းထားလျှင် သို့မဟုတ် မီးကင်ထားလျှင် အလွန်မွှေးကြိုင် နူးညံ့သော အစာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အတွင်းမှ အူသေးအူသိမ်များတွင် ကျွဲသားကို တောက်တောက်စဉ်း၍ သွတ်လိုက်ပါက အလွန်အရသာထူးသည့် ကျွဲအူချောင်းများ ဖြစ်လာသည်။

အသားကို ခပ်သေးသေးလှီးပြီး မီးကင်လျှင် သို့မဟုတ် နေလှမ်းလျှင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ သိမ်းဆည်းသိုလှောင်ပြီး စားနိုင်သည့် ကျွဲသားခြောက်ဖြစ်လာသည်။

ကျွဲရေသည် အဝတ်အထည်လည်း ဖြစ်သည်။ သားရေကို သန့်စင်သွားအောင် ခြစ်လိုက်ပြီး ဦးနှောက်များ၊ အသည်းနှင့် အရိုးများ ပေါင်း၍ ချက်ထားသည့် ဆီနှင့်စိမ်၍ သားရေနယ်လုပ်လိုက်လျှင် အလွန်ခိုင်မာသော သားရေကို ရသည်။ ထိုသားရေကို အနွေးထည်ဝတ်ရုံများ ချုပ်ဝတ်နိုင်သည်။ ဖိနပ်ချုပ်၍ စီးနိုင်သည်။

ခြေပတ်များ လုပ်နိုင်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီ ချုပ်ဝတ်နိုင်သည်။ အကယ်၍ ဆောင်းဝတ်အင်္ကျီချုပ်လိုက်ပါက အပေါ်မှ အမွှေးများကို အတွင်းဘက်၌ ထား၍ အနွေးထည် ရုပ်အင်္ကျီ စသည်များ ချုပ်နိုင်သည်။

ကျွဲသည် နေစရာအိမ်လည်း ဖြစ်၏။ သားရေနယ်ထားပြီးဖြစ်သော သားရေကို ကျွဲသားရေတဲဆောက်၍ နေလို့ရသည်။ ရေလုံသည်။ လေလုံသည်။ မိုးဒဏ်၊ နေဒဏ်များကို ကြုံကြုံခံနိုင်သည်။

နွေရာသီရောက်လျှင် တဲ၏တံခါးဖြစ်သော သားရေအုပ်ကို ဖွင့်ထားပါက တဲအတွင်း၌ လေဝင်လေထွက်ကောင်းသဖြင့် အေးမြနေသည်။ ဆောင်းရာသီကျလျှင် သားရေ၏ အပူငွေ့ဖြင့် တဲအတွင်း၌ နွေးထွေးနေတတ်သည်။

ကျွဲသည် အခြားသော လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ထုတ်လုပ် ပေးနိုင်သည့် သတ္တဝါလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွဲ၏ ကိုယ်မွေးနှင့် လည်ဆံမွေး များ ပေါင်း၍ ကျစ်လျှင် အလွန်ခိုင်မာတောင့်တင်းသော ကြိုးကိုရသည်။

ကြွက်သားအကြောများကို အခြောက်လှမ်းပြီး အမျှင်များပြုလုပ် လိုက်သည့်အခါ အကောင်းဆုံး အပ်ချည်ကြိုးရသည်။ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ပိုင်း အရေကို ခွက်များ အိုးများ လုပ်နိုင်သည်။ ကျွဲရိုးများမှ ဓားနှင့် အခြား လက်နက်ကိရိယာများ လုပ်ယူနိုင်သည်။ ကျွဲချိုများမှ ဇွန်းများ၊ မှုတ်များ၊ ရေခွက်များ ရနိုင်သည်။

ကျွဲချိုတစ်ချောင်းသည် သွားလေရာ သယ်ဆောင်သွားနိုင်သည့် ဆီမီးခွက်တစ်လုံးဖြစ်သည်။ ညှပ်ရိုးအောက်နားမှ အကြောအမျှင်ကြီးများ သည် အားအကောင်းဆုံးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ပင်လျှင် ပြတ်သွားအောင် မဆွဲနိုင်သော လေးကြိုးဖြစ်လာနိုင်သည်။ သားရေစိမ်းမှ ဗုံများလုပ်ယူနိုင်၍ ခြင်ဆီရိုးများမှ ပုလွေများ လုပ်ယူနိုင်သည်။

ဤသည်တို့မှာ ကျွဲတစ်ကောင်မှ ရလာနိုင်သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ် သည်။ နောက်ထပ်ရနိုင်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများလည်း အများ အပြား ရှိနေသေးသည်။

တကယ်တော့ ကျွဲသည် လူတစ်ယောက်၊ လူမျိုးစုတစ်စု၊ လူထု တစ်ရပ်လုံး၏ ဘဝအခြေခံဖြစ်သည်။ အခု ဝက်ဝံငယ်ရထားသည်မှာ သူ့ ဘဝအတွက် အခြေခံပစ္စည်းတစ်ခုကို ရထားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဤတောင်ကုန်းများပေါ်၌ နွေဥတု၏ နေ့များနှင့် ညများ လွင့်မျောကုန်ဆုံးသွားနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဝက်ဝံငယ်သည် သူရထားသည့် ပစ္စည်းနှင့် အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ အလုပ်လုပ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ တွေးတောခြင်းနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း များကိုလည်း ပြုလုပ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

နေရောင်ခြည်သည် တောင်ကြားအတွင်းသို့ ဖြာဆင်းသည်။ မြေပြင် ထက်တွင် တင်ပလွင်ခွေထိုင်ကာ ကျွဲချိုအပိုင်းအစများဖြင့် လေးတစ်လက်

လုပ်နေသော ဝက်ဝံငယ်၏ ဆံပင်နက်နက်များသည် နေရောင်ခြည် အရှိန်ကြောင့် တောက်ပြောင်နေသည်။

သူသည် ကျွဲသားရေစိမ်းအစအနများကို ကြိုထားသည့် ကော်စေးနှင့် ကျွဲချိုအပိုင်းအစများကို ကော်ကပ်ကာ စိမ်ထားသည့် သားရေကြိုးများဖြင့် ပတ်၍ ချည်နှောင်လျက်ရှိသည်။

ရေစိမ်ထားသော ကျွဲသားရေကြိုးများသည် ခြောက်သွားသည့်အခါ ရှုံ့သွားပြီး တင်းကျပ်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ဤခွလေးသည် သူ့ဘေးတစ်ဖက်၌ ချထားသည့် သစ်သားထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုတောင့်တင်းပြီး ပိုမိုခိုင်မာလိမ့်မည်မလွဲ။

သူသည် လောလောလတ်လတ် ပြီးသွားသည့် လေးသစ်ကို မြေကြီးပေါ်ချ၍ နေလှမ်းသည်။ ထိုင်ရာမှထကာ ခြေလက်များကို ဆန့်၍ အညောင်းဖြေသည်။

သူ့ညာဘက်ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာသည် ပျောက်ကင်းသွားပြီ။ ကျိုးသွားသော နေရာရှိ အရိုးပတ်ပတ်လည် မသိမသာ ခုံးနေသည်ကလွဲ၍ အခြားချို့ယွင်းမှုမရှိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခြေထောက်သည် သူ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ကောင်းစွာ ခံနိုင်ရုံမျှမက အားလည်း အပြည့်အဝရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တွင် ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်၊ ခြေပတ်အသစ်၊ ဖိနပ်အသစ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် အထည်အကောင်းစားဟူ၍ များများစားစား ရှိဖို့မလို။

သို့တစေလည်း အမြဲတစေ ပြောင်းလဲနေသော ရာသီဥတုဒဏ်မှ အကာအကွယ်ရဖို့အတွက်တော့ လိုသည်။

အခု သူဝတ်ထားသည်များမှာ အသစ်များဖြစ်သည်။ သူ့လက်သူ့ခြေဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဤပစ္စည်းသစ်များအတွက် ဂုဏ်လည်း ယူသည်။

သူသည် သူ၏တောင်ကြားကို တစ်ချက်မျှ ဝေကြည့်သည်။ နေရာကောင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ ချုံပင်နွယ်ပင်များကြားတွင် အရိုင်းသီးများ မှည့်ဝင်းနေကြသည်။

ဤအသီးများကို အခု လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားပါကလည်း အရသာရှိ၏။ နောင်တစ်ချိန်မှ စားရန် အခြောက်လှမ်းထားမည်ဆိုပါကလည်း ရ၏။

တောင်ကြား၏အောက်အနိမ့်ပိုင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြက်စားနေသည့် ကျွဲအုပ်ကိုမြင်ရသည်။

ကျွဲထီးငယ်တစ်ကောင်၊ ကျွဲမငါးကောင်နှင့် ကျွဲသားငယ် သုံးကောင်။ စတုတ္ထမြောက်ကျွဲသားငယ်ကို သူဖမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွဲသားငယ်၏ သားရေသည် ကျွဲထီးသားရေထက် ပို၍ နူးညံ့သည်။ အခု သူဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ခြေပတ်များသည် ကျွဲသားငယ်၏ သားရေနှင့် ချုပ်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွဲအုပ်တွင် ကျွဲကိုးကောင် ရှိနေသေးသည်။ ဤကျွဲများသည် သူ့ကျွဲများဖြစ်၏။

ဤတောင်ကြားသည် နေရာကောင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူစိတ်မအေးစရာ ဘာရှိတော့သနည်း။

သူသည် တောင်ကြားအထက်ဘက်ထောင့်သို့ လျှောက်သွားပြီး ရေတံခွန်၏ဘယ်ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် ကျောက်တုံးများ ကြား၌ ပေါက်နေသော ရပ်စ်ဘယ်ရီပင်များ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ရပ်စ်ဘယ်ရီသီး အလုံးကြီးကြီးလှလှ မှည့်မှည့်များ ရွေးခုူးပြီး စားသည်။

ချုပ်များကို ကွေ့ပတ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင် ဘွားခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

တိုသောခြေ၊ ကျယ်သောရင်တို့ကို ဖြန့်ကားပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ လှဲနေသည်။ နေစာလှုံရင်းနှင့် အိပ်မောကျနေခြင်းပေတည်း။

ဝက်ဝံငယ်၏စိတ်တွင် အလွန်ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်သည်။ တောင်ကြားထဲ၌ ခွေးတူဝက်တူကောင် ရှိနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို အရင့်အရင်ရက်များအတွင်း လုံးဝမတွေ့မမြင်ခဲ့။

ဤအကောင်သည် အပေါ်ဘက်ကျောက်စွန်းတစ်ခုဆီမှ ချောကျလာလေသလား။ သို့မဟုတ် သူ့တန်ခိုးဖြင့်သူ ရောက်လာလေသလား။

သူတို့ ယုံကြည်မှုအရဆိုလျှင် ခွေးတူဝက်တူ တစ်ကောင်တွင် တန်ခိုးများ ရှိသည်။ ဆေးဝါးများလည်းရှိသည်။

ဝက်ဝံငယ်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေရာမှ ခွေးတူဝက်တူဘက်သို့ ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

ခွေးတူဝက်တူများသည် ပညာရှိသည်။ လိမ္မာပါးနပ်သည်။ အသိလည်း များစွာရှိသည်။

သူတို့သည် လူများအား စကားပြောသည်ဟု သိထားကြသည်။ ပြောသည့်အခါမှာလည်း ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘယ်လိုနေရမည်ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် မြေပေါ်သို့ အသာအယာထိုင်ချလိုက်ပြီး ခွေးတူဝက်တူအား ကြည့်နေသည်။

အချိန်များစွာ ကုန်သွားသည်။ ခွေးတူဝက်တူသည် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်သည်။

ဝက်ဝံငယ်အား မြင်သည်။ လန့်ဖျပ်ပြီး ခုန်လားပေါက်လား မလုပ်။ သူသည် မည်းနက်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝက်ဝံငယ်အား ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အို . . . ခွေးတူဝက်တူရယ်”

ဝက်ဝံငယ်က ပြောသည်။

“ငါ့ကို စကားပြောပါလားကွယ်”

ခွေးတူဝက်တူသည် ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးသည်။

ဝက်ဝံငယ်သည် ထိုနေရာ၌ အချိန်အတန်ကြာမျှ ဆက်ထိုင်ကာ ခွေးတူဝက်တူအကြောင်း တွေးနေမိ၏။ သူမှားသွားပြီဟု ထင်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်ကို စကားသွား၍ မပြောသင့်။ ခွေးတူဝက်တူသည် သူ့စိတ်ထဲ၌ ဘယ်လိုရှိသည်ကို သိ၏။

သူ့အနေဖြင့် ခွေးတူဝက်တူက စ၍ စကားပြောသည်ကိုသာ စောင့်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူ အခုတွေ့လိုက်ရသော ခွေးတူဝက်တူသည် အလွန်ပိန်လှီပြီး အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်နေဟန်လည်း ရှိ၏။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဤတောင်ကြားထဲ၌ ပေါက်ဖွား ကြီးပြင်းလာရသည့် အကောင်နှင့်မတူ။

တခြားတစ်နေရာမှ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟုပင် သူယူဆသည်။

ခွေးတူဝက်တူသည် အသားစားသတ္တဝါဖြစ်၏။ မြေကြွက်နှင့် တူသည့် ဂေါဖားများနှင့် ပရေရီခွေးများ၊ အခြားသော သတ္တဝါငယ်များသည် သူ့အစာဖြစ်သည်။

တောင်ကြားထဲတွင် သူနှစ်သက်သော ဂေါဖားများနှင့် ပရေရီခွေးများ မရှိ။

ရှိနေသည့် လယ်ကြွက်များမှာလည်း များများစားစားမဟုတ်။ ဤခွေးတူဝက်တူအတွက် လုံလောက်မည်မထင်။

ဝက်ဝံငယ်သည် ရေတံခွန်အောက်ရှိ ရေကန်ဘေးမှ သူစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ့ စတိုခန်းသို့ သွားကြည့်သည်။

ခြောက်ပေနီးပါးခန့်ကျယ်သော ကျောက်တုံးနံရံ၏အောက်တွင် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် အပေါက်အနီး၌ ဖရိုဖရဲပြန်ကျနေသော ကျောက်ခဲများကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

သားရေစိမ်းဖြင့်ချုပ်ထားသော ကျွဲသားရေအိတ်ကြီးထဲမှ ကျွဲသားခြောက်တစ်ချောင်းကို ယူသည်။ ရက်စ်ဘယ်ရီချုံများကြားသို့ သွား၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ ကျွဲသားခြောက်ကို ချထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် သွားကြည့်သည့်အခါ ကျွဲသားခြောက်မရှိတော့ပေ။ ထို့နောက် သုံးရက်တိတိ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုကျောက်တုံးပေါ်၌ ကျွဲသားခြောက်ကို တင်၍ စောင့်ကြည့်သည်။

မနက်ဆိုလျှင် ကျွဲသားခြောက်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ခွေးတူဝက်တူကိုတော့ သူ့မမြင်ရ။ မမြင်ရသည့်အတွက် ထူးဆန်းသည်ဟု တော့ မဆိုနိုင်ပေ။

ခွေးတူဝက်တူများသည် အနေအထိုင် အလွန်သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိကြသည်။ သူတို့ အများအပြားနေထိုင်ကြသည့် နေရာမျိုးမှာပင်

တစ်ကောင်တလေ မြင်တွေ့ရဖို့မလွယ်။

လေးရက်မြောက်နေ့တွင် သူသည် ယခင်နေ့များကလိုပင် ကျွဲသား
ခြောက်တစ်ချောင်းကို ကျောက်တုံးပေါ်တင်ထားပြီး အသာထိုင်၍ စောင့်
ကြည့်သည်။

သူ တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်နေသည့် နေရာသည် ကျောက်တုံးနှင့်
ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ကွာသည်။ အချိန်များစွာ ကုန်လွန်သွားသည်အထိ ခွေးတူ
ဝက်တူ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။

နောက်ဆုံးတွင် ထိပ်အလယ်တည့်တည့်မှနေ၍ နှာခေါင်းဖျားအထိ
အဖြူစင်းကြောင်းကြီးရှိနေသော ညိုမည်းမည်းခေါင်းတစ်လုံးသည်
ကျောက်တုံးအပေါ်ဘက်သို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခွေးတူဝက်တူသည် သူ့အား အချိန်အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်တုံးထက်သို့ တက်လာသည်။ ညိုမှိုင်းမှိုင်း
အရောင်ရှိသော ခွေးတူဝက်တူ၏ ကိုယ်လုံးသည် ပီပြင်ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာ
သည်။

ခွေးတူဝက်တူသည် ကျွဲသားခြောက်ကိုယူ၍ စားသည်။ ကုန်သွား
သည့်အခါ ကျောက်တုံးပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲ့ပြီး ဝက်ဝံငယ်အား ကြည့်
နေပြန်သည်။

ဝက်ဝံငယ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ခွေးတူဝက်တူ
ထွက်ပြေးသွားမည်စိုးသဖြင့် မလှုပ်ရှားဝံ့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အတွေးပေါင်းစုံ
ဝင်နေသည်။ မေးခွန်းအများအပြားလည်း ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း စကားမပြောဝံ့သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ ရှိနေသည်များ
ကို မထုတ်ဖော်ဝံ့။

နေရောင်သည် ဝက်ဝံငယ်အား လွှမ်းခြုံထားသည်။ သူ့စိတ်၏
လှုပ်ရှားမှုများသည် စောစောကလို သွက်လက်လျင်မြန်ခြင်းမရှိတော့။
တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ ဦးခေါင်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း
ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာသည်။ မေ့ခနဲဖြစ်ကာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခွေးတူဝက်တူ၏ အသံကို ကြားရသည်။ ခွေးတူ
ဝက်တူက ‘အစ်ကိုကြီး’ဟု သူ့အား ခေါ်သည်။ “ဒီတောင်ကြားကို

လှောင်ချိုင့်ကြီးတစ်ခုလို့ ခင်ဗျားမထင်တာ ဘာကြောင့်လဲ” ဟု မေးသည်။

“လူတွေအားလုံးဟာ . . . လှောင်ချိုင့်တွေထဲမှာ နေကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ . . . ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံဆိုတဲ့ နံရံကြီးတွေနဲ့ အချင်းချင်းတွေက သူတို့အပေါ် အကောင်းမြင်စေချင်တဲ့ အလိုဆန္ဒ နံရံကြီးတွေရဲ့ ပိတ်လှောင်ခြင်းကို ခံနေကြရတဲ့ လူတွေပါ။ သူတို့ဟာ . . . သူတို့မိသားစုတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် တာဝန်ပိနေတဲ့ လူတွေပါ” ဟု ပြောသည်။

ခွေးတူဝက်တူသည် တိုနဲ့နဲ့နှင့် ခပ်ကွေးကွေး နိုင်လွန်းလှသော ခြေထောက်များကို ထောက်၍ ရပ်နေရာမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။ မသွားခင် ဦးခေါင်းကို နောက်လှည့်ပြီး ဝက်ဝံငယ်အား ကြည့်သည်။

“နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်” ဟု ခွေးတူဝက်တူက ပြောသည်။ ကျောက်တုံးတွေပေါ်မှာ ကျောက်တုံးတွေ ဆင့်ဆင့်ပြီး တက်သွားရင် အပေါ်ကို မြင့်တက်သွားပါတယ်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနဲ့တစ်တုံး ရိုက်ခတ်နေရင်တော့ ကျောက်တုံးတွေဟာ အစအနကလေးတွေ အမှုန့်ကလေးတွေဖြစ်ပြီး ဝေးရာကို လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြပါတယ်”

x x x

ဝက်ဝံငယ်သည် အနီးရှိ ကျောက်နံရံအောက်ခြေအတိုင်း အပေါ်သို့ မော့မော့ကြည့်ပြီး လျှောက်သွားသည်။

ယခင်က သူမမြင်ဖူးခဲ့သည့် နေရာ တစ်နေရာသို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဆယ့်ငါးပေ၊ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ခြားခြားပြီး အထက်အောက် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်နေသည့် ကျောက်စွန်းကျောက်ဆွယ်များ တည်ရှိနေသော နေရာပေတည်း။

ဝက်ဝံငယ်သည် အဆင့်များကို လျှောက်ကြည့်သည်။ အားလုံး အဆင့်ပေါင်း လေးဆင့်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကျယ်သည် လူတစ်ယောက်ကောင်းစွာ ခြေကုပ်၍ရမိနိုင်လောက်အောင် ကျယ်သည်။

ထိုအဆင့်များ၏ အောက်ခြေ မြေပြင်ထက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ အများအပြား ရှိနေသည်။ အချို့ ကျောက်တုံးများမှာ အတော်

ကြီးသည်။

အချို့မှာ ချီနိုင်သယ်နိုင်သည့် အရွယ်အစားများ ဖြစ်၏။ သူသည် ကျောက်တုံးများကို သယ်၍ ကျောက်နံရံအောက်ခြေတွင် တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်တင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျောက်တုံးပုံသည် မြေပြင်မှ ပေနစ်ဆယ်ခန့်အကွာရှိ ကျောက်စွန်းအဆင့်ဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

x x x

ပူပြင်းတောက်ပသော နေရောင်သည် တောင်ကြားအတွင်းသို့ သက်ဆင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဤနေရောင်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာနေသော ဆောင်းဦးကို ကြိုဆီးဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်။

ဝက်ဝံငယ်၏ လက်များထဲတွင် ကျောက်တုံးသည် အေးစက်နေ သည်။ ဝက်ဝံငယ်သည် ပထမကျောက်ဆင့် အဆွယ်ပေါ်၌ ရပ်ကာ အပေါ်ဘက်မှ ကျောက်နံရံကို ရင်နှင့်အပ်ထားသည်။

သူ့ခြေထောက်များသည် ကျောက်နံရံရှိ လိုဏ်ပေါက်ကလေးကို နင်းထားသည်။

သူ့ဘယ်လက်သည် သူ့ပခုံးအောက်နားရှိ ကျောက်လိုဏ်ပေါက် ကလေးတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သူ့ ညာလက်သည် အလွန်မာကြောသည့် မီးခတ်ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

သူသည် လက်ထဲမှ ကျောက်တုံးဖြင့် သူ့ခေါင်းအထက်နားမှ ကျောက်နံရံကို အဆက်မပြတ်ထုသည်။ ကျောက်စ ကျောက်နများနှင့် ကျောက်မှုန့်များသည် တဖြည်းဖြည်း တဖွားဖွား လွင့်စဉ်ကျနေကြ သည်။

လက်ညောင်းလာသည့်အခါတွင် ဝက်ဝံငယ်သည် အောက်ဆင့်သို့ ပြန်ဆင်းပြီး ခြေထောက်များကို တွဲလောင်းချ၍ထိုင်ကာ အမောဖြေသည်။ ထို့နောက် မူလနေရာသို့ ပြန်တက်ကာ လက်ထဲမှ မီးခတ်ကျောက်တုံးဖြင့် အဆက်မပြတ် ထုပြန်သည်။

x x x